

A photograph of a snowy mountain peak at sunset. The sky is a mix of blue and orange. In the foreground, there is a wooden building with a corrugated metal roof. To the left, there is a tall metal structure, possibly a ski lift or a tower. The mountain is covered in snow, and the sun is setting behind the peak, casting a warm glow.

NOVÝ ZÉLAND

Práce, cestování, tramping

CESTA PRVNÍ

Michal Cigánek

Michal Cigánek
NOVÝ ZÉLAND
Práce, cestování, tramping
CESTA PRVNÍ

NOVÝ ZÉLAND

Práce, cestování, tramping

CESTA PRVNÍ

Michal Cigánek

*Poděkování:
Evě Cigánkové
Ince Michel*

Michal Cigánek: NOVÝ ZÉLAND, Práce, cestování, tramping – CESTA PRVNÍ

Copyright © 2015 Michal Cigánek

Photo Copyright: © 2015 Michal Cigánek (není-li uvedeno jinak)

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in any form or by any electronic or mechanical means, including information storage and retrieval systems, without permission in writing from the publisher.

Czech Edition Copyright © 2015

ISBN 978-80-87044-91-9 (soubor)

ISBN 978-80-87044-92-6 (1. díl)

OBSAH

Cesta první – úvod	7
Proč Nový Zéland?	9
Příjezd	11
První dny, úřady a banky	13
Odjezd do Taupa	13
Hastings a Napier	14
Cestování místo práce	16
Poloostrov Mahia	17
Jak se na Novém Zélandu trampuje	17
Great Walk Lake Waikaremoana	18
Te Urewera National Park	22
Hledání práce od farmy k farmě	26
Whakatane a Work and Income	26
Te Puke	28
První práce	28
Sbírání květů kiwi	30
Podvedeni kontraktorem	31
Rotorua a maorská kultura	32
Znovu v Taupu	33
Na ovčí farmě	33
Od kavárny k hotelu	34
Práce na vinici a v sadu	35
Bydlení v backpackeru	35
Vánoce	36
Tongariro Northern Circuit	37
Nový rok, Haka, bitka	44
Marné hledání práce	45
Krize	45
Práce na švestkách	46
Veselá příhoda	46
Ruahine Forest Park	48
Tsunami	48
Sběr jablek	48
Prvního dubna	50
Eyjařjallajökull	50
Přesun na jižní ostrov	50

Mt. Richmond Forest Park	51
Nelson	58
Abel Tasman National Park	60
Harwood Hole	62
Moutueka	66
Stopování do Nelson Lakes National Park	66
Nelson Lakes National Park	68
Vlakem do Christchurch	83
Queenstown	85
Rees-Dart Track	87
Routeburn Track	95
Milford Sound	100
Te Anau	101
Kepler Track	102
Franz Joseph Glacier	106
Fox Glacier	107
Paparoa National Park	108
Práce v Blenheimu	111
Zpátky na sever	113
Ovce	116
Zemětřesení	116
Egmont National Park	118
Z Aucklandu znovu do lesa	127
Lovci possumů a jejich vyprávění	137
Waikareiti Track	141
Doporučená výbava na tracky	142
Jídelníček na tracku	148

CESTA PRVNÍ

ÚVOD

V této knize najdete informace o Novém Zélandu, ale ne takové, které byste našli v učebnici dějepisu nebo v atlasu světa. Nenajdete zde hospodářské nebo demografické ukazatele, sportovní úspěchy či přírodopisné zajímavosti. Aspoň ne tak jako v dosud běžně vydávaných publikacích. Název pro knihu jsem vybral tak, aby byl čtenář s jejím obsahem pokud možno dopředu obeznámen. Můj kamarád si ze mě dělá legraci, že jsem měl do názvu dát místo „práce, cestování, tramping“ slova „půda, práce, kapitál“. Ačkoliv by ani takový název nebyl vlastně od věci, tak moje slova, ale teď už i vaše, vystihují, co zde hledat. Do knihy jsem vložil své pracovní zkušenosti a informace, které touto formou předávám dál. Proto tu najdete slovo „práce“, nejvíce se však věnuji cestování a v neposlední řadě „trampingu“. Na první pohled by se mohlo zdát, že slovo „tramping“ je v názvu jaksi navíc, ale je tomu přesně naopak. Trampování totiž není jen výsadou Čechů a Slováků, tentýž pojem najdeme i v novozélandské angličtině. Na Novém Zélandu je velmi rozšířené a populární, má svoji specifickou formu a styl a je dokonce podporováno samotnou vládou. Někdo má předsudky, že trampové jsou podivíni, kteří mohou obléci pouze maskáče, nosit jen boty U. S. Army nebo smrdět rumem či borovičkou. Podstatou trampingu je však vztah k přírodě spojený s turistikou. V americké angličtině je to pak označení pro tuláka či sezonního dělníka, a tak je užití tohoto termínu o to více namístě.

PROČ NOVÝ ZÉLAND?

Nebudu popisovat podrobně a zdlouhavě, co jsem dělal po příletu do Aucklandu, ale začnu tím, proč jsem vlastně na Nový Zéland letěl a proč jsem si vybral zrovna tuto zemi. Bylo to někdy na začátku devadesátých let dvacátého století a já jsem byl malý kluk okolo deseti let. S našim turistickým oddílem jsme byli na výpravě u České Lípy a spali jsme v trampském srubu pod jedním z pískovcových převisů, kterých je v těchto místech jako hub po dešti. Byl vlhký podzimní večer a do srubu se slézali trampové, aby se zahráli a taky aby si vyprávěli historky, při kterých, jak se říká, tuhne krev v žilách, a my děti jsme se mačkaly u ohně a s napětím poslouchaly. Bylo pár let po revoluci a do Československa se vraceli lidé, kteří zemi opustili, aby si našli lepší místo k životu, než byla naše Bohem opuštěná komunistická země, kde vládly absurdita a hloupost. A ve srubu se objevil také pár již starších manželů, kteří vyprávěli o zemi, do níž odjeli a kde dostali azyl. Ta země se nacházela na opačném konci naší planety; lidé si tam vážili přírody, jsou na sebe milí, usmívají se a radují se ze života. V té zemi se skoro nekrade, stále se tam spoléhá na poctivost a čestnost. A další a další výmysly, kterým nikdo nemůže věřit, protože je to prostě nesmysl, aby existovala země jako z pohádky, a my, ač malí děti, si nenecháme věšet bulíky na nos. Co mě však zaujalo, bylo jejich vyprávění o tom, jak se v té zemi trampaže. Povídali o ještě původních lesích, člověkem nikdy nekácených, stojících tam tak, jak příroda chce, bez jakýchkoliv zásahů, a o čistých potocích a řekách. Hory jsou tam prý krásné, vysoké dokonce tak, že na některých vydrží sníh celý rok. Čistý vzduch a žádné kyselé deště. Nežijí tam žádní nebezpeční živočichové a hadi prý už vůbec ne. Moc zajímavé bylo taky vyprávění o srubech, jež jsou v této divoké přírodě stavěny za podpory přímo vlády, aby se trampové, zmožení pochodem divočinou, měli kde ubytovat a našli zázemí. Přes veškerou nedůvěru k těmto báchorkám jsem toužil se do takové země podívat.

Roky letěly a já se pomalu dozvídal, že pohádky o „novozélandském“ ráji nejsou naprosté nesmysly, ale zakládají se na pravdě. Když jsem studoval na střední škole, stalo se něco, co mi vyrazilo dech. Bylo to zfilmování Tolkienovy trilogie *Pán prstenů*. Exteriéry filmu byly natočeny právě na Novém Zélandu a to mě přesvědčilo, že je tamní příroda úžasná, a jen utvrdilo v tom, že do téhle země musím jet. Stanu se poutníkem a objevitelem zákoutí přírody tolik se lišících od těch, jež jsem znal dosud.

Nakonec to ještě nějaký čas trvalo, a nebyl to jen turistický „boom“, který na Novém Zélandu nastal po uvedení filmu, co mě donutilo o pár let cestu odložit. Dlouho jsem totiž neúspěšně hledal někoho, kdo by jel trampovat se mnou. Nakonec jsem se rozhodl, že pojedou sám, a využiji pracovního víza „Working Holiday Scheme“. Na jeden rok odjedu pracovat a trampovat do země, na niž jsem se těšil už víc než deset let.

Příjezd

26. 10. 2009. Tento den jsem vstoupil na půdu Nového Zélandu v Aucklandu. Letěl jsem z Prahy se společností Korean Air s jedním přestupem v Soulu. Po přiletu jsem dostal do pasu razítko s vízem a podrobil se přísné prohlídce. Nový Zéland se důsledně brání zavlečení cizích semen a organismů, které na tyto ostrovy nepatří a mohly by ohrozit místní flóru a faunu. Z batohu jsem tedy musel vybalit boty a ukázat, že

nejsou zablácené a že na podrážce nejsou žádná semena. Taky na stan se mě ptali, ale ten jsem neměl – spávám pod širákem jen v bivaku. A taky jsem se hned setkal s první zajímavostí místní výslovnosti. Slovo „tent“ vyslovil celník spíše jako „tint“, takže mi chvílku trvalo, než jsem pochopil, čeho si žádal.

Aotearoa, Země dlouhého bílého oblaku, jak se nazývá Nový Zéland maorsky, mě přivítala cedulí s nápisem Kia ora „kijora“,

Auckland, Sky Tower a mrakodrap Metropolis.

welcome. Odjel jsem autobusem do centra a ubytoval se v ACB backpackeru, kde už jsem měl rezervaci, a šel vyspávat „jet lag“ do pokoje bez oken, kde už byly tři holky.

První dny, úřady a banky

27. 10. 2009. Snažil jsem se zařídit bankovní účet a tzv. IRD number, které potřebuje každý, kdo chce na Novém Zélandu pracovat. Banku jsem bohužel nestihl, protože zavírali, jak jinak, už v pět hodin. Taky jsem se byl podívat na burze s auty. Měl bych na začátek zmínit, že již první den jsem trávil spoustu času (tak jako ještě v Praze) hledáním práce přes internet a dělal si obrázek o tom, kam budou směřovat moje další kroky. Hledání jsem věnoval hodně času a nemá cenu se o tom více rozepisovat, byla to denní rutina.

28. 10. 2009. Ráno jsem vyrazil do banky a hledal další případný backpacker s lepším ubytováním. Prošel jsem si střed města, krásné parky, náměstí i odlehle čtvrtě s menšími domky, místy stavěnými ze dřeva. Fotil jsem obrovské mrakodrapy, kostelíky a Sky Tower – 328 metrů vysokou věž, která je dominantou celého Aucklandu a nachází se v jeho centru. Odpoledne jsem byl s holkami na nákupu v supermarketu a krásně jsme zmokli.

29. 10. 2009. Rozhodl jsem se, že auto zatím kupovat nebudu a nechám to, až budu v Hastingsu nebo v Napieru, kam jsem se rozhodl odjet za práci. Zajistil jsem si odjezd autobusu do Hastingsu přes Taupo a koupil jsem si BBH kartu pro slevu v síti těchto backpackerů. A taky pohledy a připravil si svačinu na zítřka do autobusu. No a večer jsem šel na pivo a rozloučil se se všemi, které jsem tu poznal.

Odjezd do Taupa

30. 10. 2009. V 8:00 jsem odjel do Taupa. Taupo je malé městečko na břehu jezera se stejným názvem. Jezero je sopečného původu, jedná se o supervulkán, který vybuchl

před 26 500 lety, a k obzvláště velkému výbuchu došlo ještě v roce 181 našeho letopočtu. Ve staré Číně a ve starověkém Římě se o tom dochovaly zprávy – o barevné obloze a o popelném spadu. Taupo je největší novozélandské jezero a zároveň největší jezero Oceánie. Je oblíbeným letoviskem turistů, rybářů pstruhů či vyznavačů jachtingu. Celé okolí má něco společného se sopkami, lávou a horkými prameny. V okolí Taupa se můžete vykoupat v horkých pramenech, navštívit nedaleké Craters of the Moon nebo se kochat pohledem přes jezero na pohoří Tongariro, které není ničím jiným než skupinou několika aktivních sopek. Mně se tu naskytl překrásný výhled a připadal jsem si jako v pohádce. Zasněžené vrcholky hor, lesklá hladina jezera a čistá obloha bez mráčků. To vše za lehkého vánku, jenž chladil moji kůži rozpálenou jarním sluncem.

Dvacet minut jsem se procházel okolo jezera a vtom přišlo to, na co jsem byl připraven a čekal, že se stane. Začal jsem se připravovat. Věděl jsem, jak je místní sluníčko agresivní, ale ve městě mezi budovami vám to tolik nepřijde. Tady u vody a na přímém slunci stačila chvilka a už jsem cítil, že musím vytáhnout krém na opalování. Opravdu za pět minut dvanáct. Vyrazil jsem podél Waikato River, minul horké prameny ve Spa Thermal parku, kde se řada lidí koupala, a šel dál po pravém břehu až k Huka Falls. Velké vodopády se valily úzkou šterbinou mezi břehy. Pak jsem šel ještě dál podél řeky až k Lake Aratiatia. Cestou zpět jsem se vydal po silnici a zkusil stopovat, ale nikdo mě nevezl. Už bylo pozdní odpoledne a začalo poprchávat. Rychle jsem spěchal až do backpackeru, kde jsem si dal kávu a pokecal s několika Němci a Rakušanem.

Večer jsem hledal na obloze Jižní kříž a ptal jsem se mladé „kiwi“ slečny, zda neví, kde Kříž je. Nevěděla to a šla se se mnou podívat ven. Chvilí jsme ho hledali spolu, ale s jistotou jsme nebyli schopni určit, které souhvězdí to je. Říkala, že je to vlastně ostuda, když neví, kde ho má hledat, když ho mají na vlajce. Vlajka Nového Zélandu je podobná australské. V levém horním rohu naleznete vlajku Velké Británie a vpravo je právě souhvězdí Jižního kříže, složené ze čtyř hvězd. Jižní kříž nelze pozorovat v naší

Pohled na pohoří Tongariro přes jezero Taupo. Zleva Ruapehu (2 797 m), Ngauruhoe (2 297) a Tongariro (1 967).

Huka Falls.

zeměpisné šířce, a nejčastěji se s ním tedy setkáváme jen na vlajkách země jižní polokoule.

Hastings a Napier

31. 10. 2009. Z Taupa jsem odjel autobusem směrem na Hastings. Když jsem nastupoval, čekalo mě překvapení. Křikem mě vítaly holky, které se mnou byly v Aucklandu ubytované na pokoji. „Huhuuu, Michal!“, „Hey, how are you?“ Bohužel bylo volné místo až vzadu v autobuse, a tak jsme jen narychlo pokecali a já si šel sednout. Holky se tedy rozhodly jet taky do Hastingsu.

Na vedlejších sedadlech seděli jiní dva Češi, dali jsme se do řeči. Michal s Bárrou. Jeli do Napieru, ale vyměnili jsme si telefonní čísla a poznatky o práci, které jsme zatím získali. Do Hastingsu jsem přijel až za

tmy. Všichni slavili Halloween a já se chtěl ubytovat v backpackeru v centru města. Ten byl bohužel plný. Říkal jsem si, jaká to byla blbost spoléhat na to, že bude všude dost místa. Příště si budu muset ubytování zabukovat dopředu. Hledal jsem tedy ubytování další. S batohem vpředu i na zádech a s velkým těžkým „notasem“ jsem se plížil nočním městečkem, ležícím v naprosté rovině. No, aspoň jsem se nemusel drápat někam do kopce. K další ubytovně to byla ještě štreka a opravdu si nevymýšlím, když řeknu, že tam měli plno taky. Dlouho jsem tam čekal na manažera, byla už skoro půlnoc. Manažer mi nicméně pověděl o blízkosti dalšího backpackeru, šel jsem tedy zkusit štěstí tam.

Západ slunce na poloostrově Mahia.

Backpacker se jmenoval Sleeping Giant. Všude se pohybovali a povalovali opilí Němci a dělali kravál, ale přesto se mi povedlo domluvit se s tamním manažerem přes telefon. Přišel během chvilky a ubytoval mě na palandě za 25 dolarů. Bohužel jen na jednu noc, protože pak už měl také obsazeno.

1. 11. 2009. Na další noc jsem se ubytoval v jiném backpackeru, který měl místo opět pouze na jeden den, a tak jsem nakonec musel přesídlit do Napieru, kde jsem si přes informační centrum zabukoval ubytování na celý týden dopředu.

Cestování místo práce

2. 11. 2009. Poté, co jsem se ubytoval v Napieru a naplno se mohl věnovat hledání práce přímo v místě, začalo mi být jas-

né, že s prací to bude problém. Ubytovny plně Němců praskaly ve švech a práci měl málokdo. Sliby od domorodců, jak za měsíc bude lépe, moc optimistické nebyly, a tak jsem přijal nabídku Báry a Michala a vyrazil s nimi cestovat. Manažerka ubytovny mi říkala, že její babička je z Československa, což musím zmínit. Prý emigrovala, protože byl u nás komunismus. Řekla mi: „Občas mluvila česky, bylo to takové divné, jako tvůj přízvuk.“

4. 11. 2009. Peníze za ubytování, které jsem si zaplatil na týden dopředu, mi naštěstí vrátili, a tak jsem mohl v klidu jet na poloostrov Mahia. Cestou jsme se stavili na Te Ana Falls, kde jsme podnikli jen takový malý výstup do buše, abychom se podívali na vodopády. Šlo o krásný velký vodopád a druhý menší.

Poloostrov Mahia

Jinak jsem byl v naprosté euforii z počátečních zážitků z téhle země. Byl to docela zvláštní pocit, být na druhé straně planety, a také jsem cítil, jako by se moje tělo připravovalo na zimu, která nepřichází, a měl jsem najednou mnohem lepší náladu. Všude zeleno, čistá voda, krásné počasí, nádherná příroda a na každém koutku bylo vidět, že se o něj někdo stará.

Poloostrov Mahia, kam jsme měli namířeno, se nachází na severním cípu Hawke's Bay. Jsou tu jen farmy a prakticky žádný lesní porost, pokud nebudu počítat lesíky pěstované pro těžbu dřeva, pro stín u kempů nebo u stavení. Hornatý terén a pastviny pro ovce, potoky a menší vodopády, jezírka nebo možná spíš nádrže s vodou pro dobytek, to vše připomíná spíš velké golfové hřiště. Na konci poloostrova je malý, bohužel nepřístupný maják, a proto jsme si museli vychutnat západ slunce jinde. Pak jsme odjeli do kempu, kde jsme si už předtím postavili stan. Za kempem je krásná čistá surfařská pláž s průzračným mořem plným života.

Jak se na Novém Zélandu trampuje

5. 11. 2009. Dopoledne jsme se koupali na pláži a odpoledne jsme odjeli do Wairoa, kde jsme obešli několik obchodů, abychom se připravili na tramp okolo jezera Waikaremoana. Po cestě jsme ještě zastavili u útesů, abychom se pokochali výhledem na moře. Báře to samozřejmě nedalo a lezla až na kraj, který by se s ní mohl utrhnout. Následně jsme odjeli směrem k Te Urewera National Park, kde jezero Waikaremoana leží.

Trampování kolem jezera patří do takzvaných great walk tracků. To neznamená nic jiného, než že je tato lokalita značně populární a je zapotřebí si track dopředu rezervovat. Některé tracky je nutné v sezoně, tedy od října do konce dubna, rezervovat dokonce hodně dopředu. Například Milford Track, jenž patří k sedmi nejkrásnějším trackům na světě, je vhodné rezervovat půl roku předem. Sezona pro Great Walk Lake Waikaremoana platí po celý rok, avšak rezervace není (snad až na vrchol sezony) potřeba a stačí rezervovat na místě.

Pro jednotlivé huty nebo kempy si musíte

koupit lístek. Tady na Lake Waikaremoana tak můžete učinit přímo na začátku tracku v místním DoC office. DoC – Department of Conservation – je ministerstvo životního prostředí, které má na starosti vše, co se týká zachování rostlinstva i zvířectva, a spravuje národní parky a přírodní památky.

Hut sám o sobě je vlastně srub, nebo chcete-li chata, sloužící jako zázemí pro cestou zmožené trampy. Mezi nejlépe vybavené huty patří ty, které se nacházejí na great walk. Najdete v nich postele s matracemi, pitnou vodu, záchody, které jsou přes sezonu se splachovací vodou, plynové vařiče a někde i solární světlo. Další kategorií hutů jsou takzvané serviced hut, které už nejsou tak vybavené jako v kategorii great walk, přesto zde můžete narazit i na plynové vařiče (sporáky). Standard huts už mají jen postele s matracemi, záchody a zdroj pitné vody. Poslední jsou tzv. basic huts/ bivvies, přístřešky, kde najdete jen skromné místo na spaní. Za ty se však nemusí platit. Service huts a standard huts lze platit předem a dostanete tzv. hut tikety. Nebo si můžete koupit „hut pass“ a máte pak po určitou dobu (půl roku, rok) nocování předplacené v hutech a kempech, které nejsou přístupné ze silnice. To však neplatí pro seznam „service huts“, který, jak jsem si všiml při poslední návštěvě, se velice rozrůstá. Současně „hut pass“ neplatí pro huty různých trampských klubů, ve kterých je sice dovoleno „cizím“ trampům spát, ale musí si koupit „hut tiket“ zvlášť.

Mimo kempy a huty se na great walk spát nesmí. Výjimkou je pouze nouzové nocování (zranění, nebezpečí, špatné počasí) nebo spaní 500 metrů od cesty. To sice zní velice pěkně, ale vzhledem k neprostupnosti lesa by takový pochod 500 metrů buší mohl trvat klidně hodinu. Nejde jen o to, že jsou stromy a křoviska naprosto všude, ale i podloží je velice nestabilní a leckde se můžete propadat mezi kořeny po kolena nebo i celou nohou až po rozkrok. V takovýchto případech doporučuji spíš vyhledat stezky zvěře nebo lovců, které jsou na tom o něco lépe, než jen tak šlapat po lese, kde nikdo nikdy nešel. Další nevýhodou je pak to, že najít v lese místo na spaní je často nemož-

né. Se stanem vůbec nepočítejte. Když budete vědět, kam jít, a budete mít štěstí, tak můžete narazit na převis nebo jeskyni. Ty bývají zakresleny na mapě, ale pochybuji, že se s nimi setkáte na great walk.

Mimo kategorie great walk si můžete spát, kde chcete, ale opět platí, že mimo kempy a okolí hutů je to dost nepohodlné, zejména pokud trampujete v hustých lesích. Kategorie great walk je spíše pro trampy-záčátečníky nebo pro pohodlné městské výletníky. Cesty jsou velice luxusně upravené, přes všechny řeky a potoky jsou natažené mosty a všude, kde číhá nějaké nebezpečí, je track upraven tak, aby ho minimalizoval. Tyto jsou nejvyhledávanější zejména pro množství přírodních úkazů, jezer, hor, krásných vyhlídek, vodopádů. Zkrátka a dobře s těmi nejkrásnějšími hříčkami

přírody. To však neznamená, že by ostatní tracky za great walky pokulhávaly a mnohdy jsou i hezčí. Nejen přírodními úkazy, ale i surovou přírodou, která je k poutníkovi nemilosrdná a vystavuje ho nebezpečí a nepohodlí v plné síle.

Great Walk Lake Waikaremoana

6. 11. 2009. Ráno jsme vstávali brzo, rychle sbalili stan a připravili věci k nalodění na loď. Bohužel, když jsme platili za transport na track, paní nám řekla, že tikety na huty a kempy si nemůžeme koupit u společnosti, která vyřizuje přepravu na track, ale právě jen v DoC office. Takže jsme zaplatili za ubytování v kempu, ve kterém jsme strávili dnešní noc, za transport a vyrazili do DoC a doufali, že plavbu lodí stihneme. Koupili jsme si jeden hut tiket do Pane-

Pohled na jezero Waikaremoana z Pukenui (1 186 m).

kire Hut a zbytek tikety pro kempy. Pán v DoC nás podle přízvuku odhadl správně na Čechy, ale to mu asi nedělalo moc velký problém, protože Čechů je na Novém Zélandu opravdu hodně. Když jsme se vrátili do kempu, byla loď už asi 10 metrů od břehu a plula pryč. Museli jsme tedy na začátek tracku pěšky. I když, pravda, ne tak docela. Jelikož jsme za dopravu měli zapláceno, hodili nás tam autem, takže jsme přišli jen o zajímavý zážitek z projížďky po jezeře.

Stoupali jsme nahoru do kopce na horu Puketapu, 1 180 metrů nad mořem. Cestou jsem pochopil, že trasu vyměřenou na šest hodin půjdeme mnohem déle. Jednak moji společníci Bára s Michalem nebyli tak fyzicky zdatní, jednak si přibalili do batohů pár kil navíc. Nicméně to nebyl hlavní důvod jejich zdržení a koneckonců díky za něj.

To největší zdržení tkvělo v úžasné přírodě. Vstup do lesa byl šokem. Prales, že by se Boubín styděl. Původní, člověkem nikdy nekácený les, hustý, prorostlý mechem, dracénami a rozličnými květinami. Bára s Michalem znali většinu názvů různých rostlin, protože studovali v Brně zemědělkou, a tak jsem s napětím poslouchal jejich vyprávění, s čím je daná rostlina příbuzná a zda pochází z druhohor nebo třetihor. Dozvěděl jsem se tak, že ty velké stromy, kterým se tu říká „cabbage tree“, nejsou nic jiného než dracéna, rostlina, kterou máme doma v květináči a dosahuje velikosti sotva jeden metr. A ty obrovské palmy nejsou vůbec žádné palmy, ale jedná se o kapradiny, které v důsledku vlhkosti a tepla dosahují výšky osm, ale troufám si říci až dvanáct metrů. Také samozřejmě záleží na nadmořské výšce, v jaké

Pohled z Panekiri Range směrem k moři, kde už do přírody zasáhl člověk.

se nacházíte. Čím jste výš, tím jsou menší a menší, až jsou z nich keříky jako u nás. Když už se tady zmiňují o kapradině, tak bych neměl zapomenout, že kapradinu neboli „Silver Fern“ má Nový Zéland ve znaku.

U Panekiri Bluff jsme si dali pauzu, kochali jsme se výhledy, jedli a fotili se. Na večer jsme dorazili k Panekire Hut. Nikdo tu nebyl, protože všichni, kteří jeli lodí, se vydali k další chatě či kempu. Jsme tu tedy sami, vaříme večerí a já zjišťuji, že „stock“, který jsem si koupil v domnění, že se jedná o omáčku, je jen vývar z kuřete bez tuku. Proto jsem vděčný za kečup, který mi Bára poskytla, a nemám jen suché těstoviny. Znát slovíčka a neodhadovat je se leckdy vyplatí; slovo „stock“ už asi nikdy nezapomenu.

Nakonec jsme si udělali krásný „povídací“ večer a šli spát.

7. 11. 2009. Ráno jsme se nasnídali, zabalili a poklidili v hutu. A taky jsme se zapsali do knihy hostů. To je vždy důležité, zejména když cestujete sami, aby kdybyste se ztratili, vás ti, co vás budou případně hledat, snáze našli. Do knihy se píše datum příchodu a odchodu (popřípadě čas) a místo, kam se dotyčný vydává, a aktuální počasí (to je však nová věc, dříve tato kolonka chyběla). Také jakou aktivitu jste zde provozovali. To je například tramping, hunting (lov), hiking (turistika) a tak podobně. V hutech, které nejsou great walk, zapíšete i číslo hut passu, pokud ho máte, a můžete přidat i poznámku.

My jsme tedy ráno vyrazili dál po cestě na Korokoro kemp, kde jsme chtěli trávit další noc. Sestoupili jsme k Waiopaoa Hut, který už je na břehu jezera Waikaremoana. Ces-

*Pohled do vnitrozemí, kde člověk do přírody nikdy nezasáhl
a kde hluboko v lesích stále žijí domorodci podle jejich dávných tradic.*

tou jsme potkali několik skupinek trampů, kteří šli track z druhé strany. Na Waiopaoa jsme uvařili oběd a dali si oddech. Potom jsme se vydali do kempu. Bylo to už jen kousek. Kemp je v krásné zátoce přímo na břehu jezera. Je u něj malý přístřešek s pitnou vodou, záchody a molo pro lodě. Byly tu dvě skupinky táborníků, které sem připluly na lodích. Tábořili tu již několik dnů a jezdili lovit ryby na jezero.

Jediné, co nám zneprjemňovalo pobyt, byly malé mušky „sandflies“. Tyhle potvůrky štípou tak, že jsem měl po štípanci bolák ještě několik dní, ale přisuzuji to také faktu, že proti jejich kousnutí jsem ještě neměl vybudovanou žádnou imunitu. Zatímco já s Bárrou jsme chytili jen několik bodnutí, Michalovi ožraly celou nohu, protože měl jen sandály. A ožraly mu dokonce nohy

obě, vypadal pak, jako by měl neštovice, a nohy mu rádně opuchly. Sprej proti hmyzu nikdo neměl, a tak jsme byli nuceni obléci si dlouhé rukávy a nohavice.

Proto doporučuji, zejména pokud by se jednalo o vaše první setkání s těmito zlobidly, aplikaci jakéhokoliv odpuzovadla hmyzu na pokožku. První seznámení s nimi bylo opravdu palčivým zážitkem, ale například letos v dubnu (2013) mě napadly, když jsem se koupal v Dart River, a doslova mě obsypaly. Bránil jsem se statečně ručnickem, leč bylo jich mnoho a schytil jsem hodně kousanců. Zdaleka to však nebyla tak nepříjemná zkušenost, jako když mě pokousaly poprvé.

Poté, co jsme rozbili stan a utábořili se, odešli jsme se podívat na Korokoro Falls. Tedy vodopád. Krásný, široký a vysoký vo-